

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 14. ožujka 2018. [\[Multimedia\]](#)

Misa – „Oče naš“ i lomljenje kruha

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o svetoj misi. Na Posljednjoj večeri, nakon što je Isus uzeo kruh i čašu vina i zahvalio Bogu, doznajemo da je „razlomio kruh“. Tome činu, u euharistijskoj liturgiji mise, odgovara lomljenje kruha, kojem prethodi molitva kojoj nas je Gospodin naučio.

Tako započinju obredi pričesti, kao nastavak hvale i molitve iz euharistijske molitve zajedničkim moljenjem „Očenaša“. To nije tek jedna od mnogih kršćanskih molitava, već je molitva Božje djece: to je velika molitva kojoj nas je Isus naučio. Naime, kad molimo „Očenaš“, molitvu koja nam je predana na dan našeg krštenja, u nama zatitraju isti oni osjećaji koji su bili u Kristu Isusu. Kad molimo „Očenaš“ molimo kao što je Isus molio. To je molitva koju je molio Isus i kojoj je nas naučio: kad su mu učenici rekli: „Učitelju, nauči nas moliti kao što ti moliš“. I Isus je tako molio. Tako je lijepo moliti poput Isusa! Poučeni njegovu božanskom nauku, usuđujemo se obraćati Bogu nazivajući ga „Ocem“, jer smo ponovno rođeni kao njegova djeca po vodi i Duhu Svetom (usp. Ef 1, 5). Nitko ga, zapravo, ne bi mogao nazivati prisno „Abba“ a da nije rođen od Boga, bez nadahnuća Duha Svetoga, kao što to uči Pavao (usp. Rim 8, 15). Moramo razmišljati: nitko ga ne može zvati „Oče“ bez nadahnuća Duha. Koliko puta ima ljudi koji kažu „Oče naš“, ali ne znaju što govore. Jer da, on je Otac, ali osjetiš li kad kažeš „Oče“ da on je Otac, tvoj Otac, Otac čovječanstva, Otac Isusa Krista? Imaš li odnos s ovim Ocem? Kada molimo „Oče naš“ povezujemo se s Ocem koji nas ljubi, ali Duh nam daje ovu vezu, osjećaj da smo Božja djeca.

Koja bi nas molitva mogla bolje pripremiti za sakramentalno zajedništvo s njim od one kojoj nas je Isus poučio? Osim na misi, „Očenaš“ se moli, ujutro i navečer, u Jutarnjoj i Večernjoj molitvi časoslova; na taj način, sinovski stav prema Bogu i bratstvo s bližnjima pridonose tome da naši dani odišu kršćanskim duhom.

U molitvi Gospodnjoj – u „Očenašu“ – molimo za „kruh svagdašnji“, u kojem vidimo posebni

podsjecaj na euharistijski kruh, koji nam je potreban da bismo živjeli kao Božja djeca. Molimo također: „oprosti nam duge naše“, a da bismo bili dostojni primiti od Boga oprostjenje trudimo se oprostiti onima koji su nas uvrijedili. A to nije lako. Oprostiti osobama koje su nas uvrijedile nije lako. To je milost za koju moramo moliti: „Gospodine, nauči me opraštati kao što si ti oprostio meni“. To je milost. Svojim snagama to ne možemo: oprostiti je milost Duha Svetoga. Tako, dok nam otvara srce Bogu, „Očenaš“ stvara u nama također raspoloživost za bratsku ljubav. Na kraju, molimo Boga i da nas „oslobodi od zla“ koje nas odvaja od Njega i razdvaja nas od naše braće. Dobro shvaćamo da su to vrlo prikladne molbe za našu pripravu za svetu pričest (usp. Opća uredba Rimskog misala, 81).

Naime, ono što tražimo u „Očenašu“ nastavlja se u molitvi svećenika koji, u ime svih, moli: „Izbavi nas, molimo, Gospodine, od svih zala, daj milostivo mir u naše dane“. A zatim dobiva svojevrсни pečat u obredu mira: najprije se zaziva od Krista da po daru svoga mira (usp. Iv 14,27) – tako različit od mira što ga daje svijet – Crkva raste u jedinstvu i miru, prema njegovoj volji; zatim, s konkretnom gestom koju razmjenjujemo među nama, izražavamo „crkveno zajedništvo i uzajamnu ljubav, prije negoli se pričestimo Sakramentom“ (OURM, 82). U rimskom obredu razmjena znaka mira, stavljena još od davnih vremena prije pričesti, usmjerena je prema euharistijskom zajedništvu. Prema opomeni sv. Pavla, ne smije se pristupati jednome Kruhu koji nas čini jednim Tijelom u Kristu, ako među nama ne vlada bratska ljubav i pomirenje (usp. 1 Kor 10, 16-17; 11, 29). Kristov mir ne može se pustiti korijena u srcu nesposobnom živjeti bratstvo i ponovno ga uspostaviti nakon što ga se povrijedi. Mir daje Gospodin: on nam daje milost oprostiti onima koji su nas uvrijedili.

Nakon geste mira slijedi lomljenje kruha, po kojem je od apostolskih vremena čitavo euharistijsko slavlje dobilo ime (usp. OURM, 83; Katekizam Katoličke Crkve, 1329). Lomljenje kruha, koje je učinio Isus na Posljednjoj večeri, je čin objavljenja koji je omogućio učenicima da ga prepoznaju nakon uskrsnuća. Sjetimo se učenika iz Emausa, koji, govoreći o susretu s Uskrsnim, pripovijedaju „kako ga prepoznaše u lomljenju kruha“ (Lk 24, 30-31.35).

Lomljenje euharistijskog kruha praćeno je zazivom „Jaganjče Božji“, slika kojom se poslužio Ivan Krstitelj kada je pokazao u Isusu onoga „koji odnosi grijeh svijeta“ (Iv 1, 29). Biblijska slika janjeta govori o otkupljenju (usp. Izl 12, 1-14; 53, 7; 1 Pt 1, 19; Otk 7, 14). U euharistijskom kruhu, koji se lomi za život svijeta, zajednica sabrana na molitvu prepoznaje pravog Jaganjca Božjeg, to jest Krista Otkupitelja, i moli ga: „Smiluj nam se... daruj nam mir“.

„Smiluj nam se“, „daruj nam mir“ su zazivi koji nam, od molitve „Očenaš“ do lomljena kruha, pomažu da oraspoložimo duh za sudjelovanje na euharistijskoj gozbi, izvoru zajedništva s Bogom i s braćom.

Ne zaboravimo veliku molitvu: onu kojoj nas je Isus naučio. To je molitva kojom se on obraćao Ocu i ta nas molitva pripravlja na pričest.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana